

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Gyönyörű
SORSCSAPÁS

JAMIE McGUIRE

Dream
válogatás

Az új Abby tökéletes. Nem iszik, kerüli a káromkodást, a pólói kifogástalan rendben sorakoznak a szekrényében – azt hiszi, elegendő távolság választja el a múltjában rejlő sötétségtől. De amikor megérkezik a legjobb barátjával, Americával a főiskolára, az új élet felé vezető útja gyorsan megváltozik.

Travis izmos testét tetoválások borítják, tipikus laza srác, azt testesíti meg, amire Abbynek szüksége van – és amit szeretne elkerülni. Abby távolságtartása felkelti a kíváncsiságát, és cselhez folyamodik egy egyszerű fogadás segítségével: ha ő veszít, önmegtartóztató marad egy hónapig, ha Abby marad alul a játszmában, Travisnél fog lakni ugyanennyi ideig. Travis nem is sejti, hogy a párjával hozta össze a sors, akármelyikük is nyer.

Szerelem és játék keveredik a népszerű íróő, Jamie McGuire regényében, amely a fiatal olvasók körében nagy népszerűségre számíthat. Ne hagyd ki, játszd meg te is a tétjeidet! Szerinted Abby nyer vagy Travis? Vagy ebben a játékban nincsenek vesztesek?

Dream
válogatás

JAMIE MCGUIRE az oklahomai Tulsában született. Édesanyja, Brenda nevelte fel a szintén oklahomai Blackwellben, ahol 1997-ben fejezte be a középiskolát. Érettségi után a Northern Oklahoma College-ben, a University of Central Oklahomán és az Autry Technology Centerben folytatott főiskolai, illetve egyetemi tanulmányokat, és röntgenográfia szakon szerzett diplomát.

Jelenleg az oklahomai Enidben él három gyermekével és Jeff-fel, a férjével, aki igazi cowboy. Harminc hektáron élnek négy ló, négy kutya és Rooster, a macska társaságában.

Tudjon meg többet a szerzőről és a regényről:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Csak azért nem olvastam végig ezt a regényt egy nap alatt, mert aludnom is kellett.”

Amazon

„Azzal a figyelmeztetéssel kellene kiadni ezt a könyvet, hogy az olvasónak fel kell készülnie arra, hogy a regény annyira leköti, hogy míg a végére nem ér, semmi mást nem fog elvégezni. Esküszöm, hogy így lesz! A Bookwhisperer a kihagyhatatlan olvasmányok listájára javasolja hivatalosan is.”

Bookwhisperer

Egy ültő helyemben elolvastam, egyszerűen képtelen voltam letenni! Mire végeztem, már élőhalott voltam, de istenem, mennyire megérte!”

Barnes and Noble

„Bevallom, képtelen vagyok ellenállni egy jó szerelmi regénynek, ami egyben csavaros történet is, és a Gyönyörű sorscsapás eleget tett ennek a kívánságomnak; pontosan azt kaptam tőle, amire vágytam. Magával ragadott a cselekmény bonyolítása. Észbe sem kaptam, már az utolsó fejezetnél jártam. Kétség sem fér hozzá, hogy a kedvenc modern szerelmi regényem, amit valaha is olvastam.”

Waterstones

Dream
válogatás

Gyönyörű SORSCSAPÁS

JAMIE McGUIRE

— részlet —

Felsóhajtottam. – Rendben, Mare. Be kell pakolnom.

– Jó pár napra csomagolj, ki tudja, mennyi idő, míg megjavítják a kazánokat – javasolta túlzott izgalommal America.

Olyan félelem fogott el, mintha ellenséges területre settenkednék be. – Rendben...

America ugrált örömeiben, és megölelt. – Olyan remek móka lesz!

Félórával később berakodtunk mindent a Hondájába, és elindultunk a lakás felé. America lélegzetvétel nélkül karattyolt vezetés közben. Dudált, amikor lassan begurult a szokásos parkolóhelyére. Shepley ledobogott a lépcsőn, és kiemelte a két bőröndünket a csomagtartóból, aztán megindult mögöttünk a lépcsőn.

– Nyitva van – lihegte.

America benyomta az ajtót, aztán kitárta, hogy beengedje Shepley-t, aki nagyot nyögött, amikor leejtette a padlóra a két bőröndöt. – Jesszusom, bébi, a bőröndöd tíz kilóval súlyosabb Abbyénél.

Americával megdermedtünk, amikor egy nő lépett ki a fürdőszobából, a blúzáat gombolgatva.

– Helló! – köszönt meglepetten. Elkenődött szempillafestékes szemével megvizsgált minket, majd a bőrröndöket nézte. Ráismertem a hosszú lábú feketére, akire Travis beindult a menzánál.

America dühösen Shepley-re meredt.

Shepley feltartotta a kezét. – Travisszel van!

Travis jelent meg bokszeralsóban, és nagyot ásított. A vendégére nézett, aztán megpaskolta a fenekét. – Itt vannak a barátaim. Ideje menned.

A lány elmosolyodott, aztán átölelte, és megcsókolta a nyakát.

– A pulton hagyom a telefonszámomat.

– Ne fáradj – válaszolta fesztelenül Travis.

– Tessék? – A lány derékből hátrahajolt, hogy Travis szemébe nézhessen.

– *Mindig ez van!* – kelt ki magából America, és a lányra nézett. – Mégis *hogy* lepődhetsz meg ezen? Hiszen ez Travis *kibaszott* Maddox! Pontosan *erről* híres, és mégis *minden alkalommal* meglepődnek! – mondta, és Shepley felé fordult. Shepley átölelte, és intett, hogy nyugodjon meg.

A lány összehúzott szemmel meredt Travisre, aztán felkapta a táskáját, és nagy dérrrel-dúrral elrohant. Az ajtót bevágta maga mögött.

Travis besétált a konyhába, és úgy nyitotta ki a hűtő ajtaját, mintha mi sem történt volna.

America megcsóválta a fejét, és eltűnt a folyosón. Shepley utánament, és olyan szögben dőlt meg, hogy elbírja a bőrrönd súlyát, amit maga után vonszolt.

Elnyúltam a döntött támlás fotelben, és felsóhajtottam. Azon törtem a fejem, hogyan lehettem olyan bolond, hogy be-

lementem, hogy ide jöjjenek. Nem sejtettem, hogy Shepley lakása a mit sem sejtő buta tyúkok átjáróháza.

Travis a reggelizőpult mögött állt, a mellén összefonta a karját, és elmosolyodott. – Mi baj, Gal? Nehéz napod van?

– Mélységesen undorodom.

– Tőlem? – mosolygott. Tudhattam volna, hogy számít erre a beszélgetésre. Ettől még jobban csökkent a hajlandóságom, hogy visszafogjam magam.

– Igen, tőled. Hogy használhatsz így ki valakit, hogy bánhatsz így vele?

– Hogy bántam vele? Felajánlotta a telefonszámát, én meg nem kértem.

Leesett az állam a lelkifurdalás teljes hiánya hallatán. – Lefekszel vele, de a telefonszámát nem kéred?

Travis a pultra könyökölt. – Minek kellene a száma, ha úgysem hívom fel?

– Miért fekszel le vele, ha nem fogod felhívni?

– Senkinek sem ígérek semmit, Gal. Nem kötött ki semmi-féle kapcsolatot, mielőtt a kanapén széttette a lábát.

Undorral pillantottam a kanapéra. – Hiszen valakinek a lánya, Travis! Mi lesz, ha idővel majd a te lányoddal bánik így valaki?

– Fogalmazzunk úgy, hogy a lányom jobban teszi, ha nem húzza le a bugyiját egy baromnak, akivel öt perce ismerkedett meg.

Összefontam a karomat, mert dühített, hogy igaza van. – Amellett, hogy aláirom, hogy valóban barom vagy, azt állítod, hogy csakis azért, mert lefeküdt veled, megérdemli, hogy ki-dobják, mint a macskát szarni?

– Azt állítom, hogy őszinte voltam vele. Felnőtt, közös megegyezéssel feküdtünk le... És ha tényleg kíváncsi vagy rá, egy kicsit túl lelkes volt. Úgy teszel, mint bűnt követtem volna el.

– Úgy tűnt, számára nem voltak olyan világosak a szándékaid, Travis.

– A nők általában azzal igazolják a tetteiket, amit kitalálnak. Nem mondta meg előre, hogy kapcsolatra vágyik, ahogy én sem, hogy kötöttségek nélküli szexre vágyom. Mi a különbség?

– Disznó vagy.

– Rosszabbnak is hívtak már – vonta meg a vállát.

A kanapéra meredtem: a díványpárnák ferdén, összenyomva heverték a legutóbbi használattól. Visszahőköltem a gondolattól, hogy hány nő adta oda magát ezen a huzaton. Ami ráadásul szúr is.

– Azt hiszem, a támlás fotelben alszom – mormoltam.

– Miért?

Mérgesen meredtem rá, értetlen arc kifejezésétől felforrt a vérem. – Nem alszom ezen az izén! Isten tudja, mibe feküdnék bele!

Felemelte a földről a bőröndömet. – Nem alszol sem a kanapén, sem a fotelben. Hanem az ágyamban.

– Ami még tisztátalanabb, mint a kanapé.

– Rajtam kívül még senki sem feküdt benne.

Égnek emeltem a tekintetem. – Na, ne etess már!

– Halálkomolyan mondom. A kanapén dugom meg őket. Nem engedek senkit a szobámba.

– Akkor *nekem* miért ajánlod fel az ágyadat?

Féloldalas, pajkos mosolyra húzta a száját. – Le akarsz feküdni velem ma este?

– Ugyan!

– Hát ezért. Most pedig kapd fel azt a házsártos seggedet, fürödj meg meleg vízben, amiért jöttél, és aztán tanulhatunk egy kis biológiát.

Egy pillanatig dühösen néztem, aztán kelletlenül úgy tettem, ahogy parancsolta. Túlságosan sokáig álltam a zuhany alatt, hagytam, hogy a forró víz lemossa a bosszankodásomat. Alaposan belemasszíroztam a sampont a hajamba, és felsóhajtottam. Milyen csodálatos volt megint magánfürdőszobában zuhanyozni a közös helyett: se strandpapucs, se nesseszer táskák, csak az ideget-izmot ellazító víz és gőz.

Nyílt az ajtó, én meg összerezementem.

– Mare?

– Nem, én vagyok – hallottam Travis hangját.

Gépiesen azok elé a részek elé kaptam a karomat, amiket nem akartam, hogy lásson. – Mit keresel itt? Mars ki!

– Elfelejtetted a törülközőt, és idehoztam a ruhádat is, meg a fogkefédet, és valami fura arckrémet, amit a zsákodban találtam.

– Te átkutattad a holmimat? – sikítottam. Nem válaszolt. Hallottam, hogy kinyitja a csapot, aztán mosni kezdi a fogát.

Kikukkantottam a műanyag függöny mellett, a függönnyel eltakartam a mellemet.

– Húzz innen, Travis.

Felpillantott rám, a szája csupa fehér hab volt a fogkrémtől. – Fogmosás nélkül nem tudok lefeküdni.

– Ha egy méternél közelebb merészledsz a függönyhöz, kinyomom a szemed, míg alszol.

– Nem kukucskálok, Gal.

A víz alatt vártam, a mellkasomon szorosan összefont karral. Köpött, gargalizált, megint köpött, aztán csukódott utána az ajtó. Lemostam magamról, amilyen gyorsan csak tudtam, a folyékony szappant, megtörülköztem, aztán magamra rántottam a pólót meg a sortot, feltettem a szemüvegemet, és hamar kifésültem a hajamat. A tekintetem megakadt az éjszakai hidratalón, és akaratom ellenére is elmosolyodtam. Ha akart, nagyon figyelmes és egészen kedves is tudott lenni.

Travis nyitott be még egyszer: – Igyekezz már, Gal! Itt fogok megőszülni!

Hozzávágtam a hajkefém, ő lekapta a fejét, becsukta az ajtót, és halkán magában nevetve ment a szobájába. Fogat mostam, aztán végigcsoszogtam a folyosón. Útközben elmentem Shepley szobája előtt is.

– Jó éjt, Abby – szólt ki America a sötétből.

– Jó éjt, Mare.

Némi habozás után kétszer halkan bekopogtam Travishez.

– Bújj be, Gal. Nem kell kopognod.

Kinyitotta az ajtót, én meg bementem. A szoba túlsó végében az ablaksorral párhuzamosan pillantottam meg fekete rudakból összeállított vaságyát. A falak csupaszok voltak, csak egyetlen sombrero díszítette őket az ágytámla fölött. Félig-meddig arra számítottam, hogy hiányos öltözékű csajok plakátjaival lesz tele, de még egy sörreklámot sem láttam. Az ágya fekete volt, a szőnyeg szürke, a szobában minden más fehér. Úgy tűnt, mintha éppen most költözött volna be.

– Helyes pizsi – jegyezte meg Travis, aki figyelte a sárga-sötétkék kockás sortomra és az easternes szürke pólómra. Az

ágyán ült, és megpaskolta maga mellett a párnát. – Gyere csak, nem harapok.

– Nem félek tőled – mentem oda az ágyhoz, és ledobtam mellé a biológiakönyvemet. – Van tollad?

Az éjjeliszekrénye felé intett a fejével. – A legfelső fiókban.

Átnyúltam az ágyon, és kihúztam a fiókot, amelyben három tollat, egy ceruzát, egy tubus síkosítót és egy átlátszó üvegtartót találtam, csordultig tele különféle márkájú óvszerekkel. Undo-rodva kaptam ki egy tollat, aztán gyorsan bevágtam a fiókot.

– Mi az? – kérdezte a könyvemben lapozva.

– Kiraboltad a gyógyszertárat?

– Nem. Miért?

Lehúztam a toll kupakját, de képtelen voltam leplezni az arcomra kiülő undort.

– Az életed végéig elegendő óvszer miatt.

– Jobb félni, mint megijedni, nem?

Égnek emeltem a tekintetemet. Travis lapozott, az ajkát fanyar mosolyra húzta. Felolvasta nekem a jegyzeteket, kiemelte a legfontosabb pontokat, miközben kérdéseket tett fel, és türelmesen elmagyarázta, amit nem értettem.

Egy óra múlva levettem a szemüveget, és megdörgöltem a szemem. – Kipurcantam. Képtelen lennék még egy makromolekulát észben tartani.

Travis elmosolyodott, és becsukta a könyvemet. – Rendben.

Elfogott a bizonytalanság; nem tudtam, akkor most hogyan alszunk. Travis elhagyta a szobát, végigment a folyosón, és halkán beszólt Shepley szobájába, mielőtt megnyitotta a zuhany-

csapot. Visszahajtottam a takarót, aztán nyakig betakaróztam, és hallgattam a csövekben a víz éles sívítását.

Tíz perccel később elzárta a vizet, és a padló megreccsent a léptei alatt. A csípője köré tekert törülközőben ráérősen besétált a szobájába. A mellkasa két oldalát tetoválás takarta, mindkét kidudorodó, izmos vállát fekete, bennszülött művészi minták borították. A jobb karján a fekete vonalak és jelképek a vállától a csuklójáig terjedtek, a balon a tetoválás csak könyékig tartott, és már csak egyetlen vonalban haladt az írás az alsó karján. Szándékosan hátat fordítottam neki, míg leejtette a komód előtt a törülközőt a földre, és belebújt egy bokszeralsóba.

Miután leoltotta a lámpát, bebújt mellém az ágyba.

– Te is itt alszol? – kérdeztem felé fordulva. A kinti telihold árnyékokat vetett az arcára.

– Hát persze. Az én ágyam.

– Tudom, de... – Elhallgattam. Nem volt más lehetőség, mint a kanapé vagy a fotel.

Travis elvigyorodott, és megrázta a fejét. – Nem bízol már bennem? Esküszöm, példásan fogok viselkedni – tartotta fel az ujjait egy olyan gesztussal, amit az amerikai kiscserkészeknek sosem jutott volna eszébe használni.

Nem vitakoztam. Egyszerűen elfordultam, a fejemet letettem a párnára, és a hátam mögött betömködtem a takarót, hogy áthatolhatatlan választóvonalat képezzek a kettőnk teste között.

– Jó éjt, Galamb – súgta a fülembe. Éreztem mentolos lehetét, ahogy megcsapta az arcomat, és tetőtől talpig libabőrös lettem. Istennek hála elég sötét volt, hogy ne lássa zavarba ejtő reakciómat, vagy utána a pirulásomat.

AMIKOR MEGSZÓLALT AZ ÉBRESZTŐÓRA, OLYAN ÉRZÉS VOLT, MINTHA csak most csuktam volna be a szemem. Odafordultam, hogy lenyomjam, de elszörnyedve rántottam vissza a kezem, amikor meleg bőrhöz értem. Próbáltam visszaemlékezni, hol vagyok. Amikor eszembe jutott, elborzadtam: hátha azt gondolja majd, szándékosan tettem?

– Travis? Az órád! – suttogtam. Még ekkor sem mozdult. – Travis! – böktem oldalba. Amikor még mindig nem mozdult, áthajoltam rajta, és a félhomályban tapogatóztam, míg meg nem éreztem az óra tetejét. Nem tudtam, hogyan kell kikapcsolni, ezért addig ütögettem a tetejét, amíg el nem találtam a „Jó éjszakát” gombot, majd mérgesen visszaestem a párnámra.

Travis kuncogott.

– Ébren vagy?

– Megígértem, hogy illedelmesen viselkedem. Azt nem ígértem, hogy nem engedem, hogy rám feküdj.

– Nem feküdtem rád! – tiltakoztam. – Nem értem el az órát. Ennél idegesítőbb ébresztőórát még nem hallottam. Úgy szól, mint egy állat halálhörgése.

Odanyúlt, és lekapcsolt egy kallantyút. – Kérsz reggelit?

Dühösen rámeredtem, és megráztam a fejem. – Nem vagyok éhes.

– Hát én igen. Gyere, lemegyünk motorral az utca végében levő kávézóba.

– Szerintem ilyen korán reggel képtelen lennék elviselni a vezetési képességeid hiányát – mondtam. Kibújtam az ágyból, a lábamat belecsúsztattam a papucsomba, és az ajtó felé indultam.

– Hová mész? – kérdezte.

– Öltözni, aztán órára. Kéred az órarendem, míg itt lakom?

Travis nyújtózott egyet, aztán még mindig bokszeralsóban odajött hozzám. – Mindig ilyen ingerlékeny vagy, vagy ez idővel csökken, ahogy belátod, hogy nem csak egy bonyolult terv része minden cselekedetem, aminek az a célja, hogy leimádkozam rólad a bugyit? – Megfogta a vállamat, és éreztem, hogy a hüvelykujjaival egy ütemre kezdi masszírozni.

– Nem vagyok ingerlékeny!

Közelebb hajolt, és a fülembe súgta:– Nem akarok lefeküdni veled, Gal. Ahhoz túlságosan is kedvellek.

Elment mellettem a fürdőszobába, én meg csak elképedve álltam. Kara szavai jutottak az eszembe. Travis Maddox mindenkiel lefeküdt; akaratom ellenére is valami módon fogytékosnak éreztem magam, hogy még csak ahhoz sem érez kedvet, hogy megpróbáljon lefektetni.

Ismét nyílt az ajtó, és America jelent meg. – Ébresztő, ébresztő, aki korán kel, aranyat lel! – mosolygott ásítózva.

– Kezdesz olyan lenni, mint anyád – morogtam a bőröndömben ásva.

– Ajaj... valaki nem aludta ki magát az éjjel?

– Még csak levegőt sem vett felém – jelentettem ki élesen.

America arcán mindentudó mosoly terült szét. – Ó!

– Ó, micsoda?

– Semmi – mondta, és visszament Shepley szobájába.

Travis a konyhában volt, és magában dúdolgatott, miközben rántottát csinált. – Biztos, hogy nem kérsz? – tudakolta.

– Biztos, de azért kösz.

Shepley és America jöttek be. Shepley kivett két tányért a szekrényből, és odatartotta, Travis pedig gőzölgő rántottát halmozott rájuk. Shepley letette a tányérokat a pultra, és

Americával leültek melléjük; akármit is csináltak, úgy látszik, éjjel alaposan megéheztek.

– Ne nézz rám így, Shep. Bocs, de nem akarok menni – szabadkozott America.

– Bébi, a diákszövetségünk kétszer egy évben rendez páros partit – beszélt Shepley tele szájjal. – Egy hónap van addig. Még bőven van időd, hogy találj rá ruhát, meg elvégezd a szokásos lányos dolgokat.

– Így igaz, Shep... Tényleg aranyos tőled, de... nem ismerek majd senkit.

– Sok lány van, aki eljön, pedig nem ismer ott sok embert – lepődött meg Shep a visszautasításon.

America összegörnyedt a széken. – A leányszövetségi ribancokat szokták meghívni az ilyesmire. Ők mind ismerik egymást... Olyan furi lesz.

– Ugyan már, Mare, nem akarok egyedül menni!

– Hát... talán találhatnál valakit, aki elviszi Abbyt? – vetette fel America, és rám nézett, majd Travisre.

Travis felvonta a szemöldökét, Shepley pedig megrázta a fejét. – Trav nem jár páros partikra. Az ember a barátnőjét viszi el az ilyenekre, és... Trav nem szokott... szóval, érted.

America vállat vont. – Összeboronálhatnánk Abbyt valakivel.

Összehúzott szemmel néztem rá. – Itt vagyok, hallak ám!

America olyan arcot vágott, amiről tudta: erre képtelen leszek nemet mondani. – Kérlek, Abby! Keresünk neked egy rendes srácot, aki mulatságos és vicces, és tudod, hogy arra is figyelek, hogy szexi legyen. Ígérem, hogy remekül fogsz szórakozni. És ki tudja? Talán még össze is jöttök.

Travis bedobta a serpenyőt a mosogatóba. – Nem mondtam, hogy nem viszem el.

Égnek emeltem a tekintetemet. – Ne tégy nekem szívességet, Travis.

– Nem erről van szó, Gal. A páros partik becsajozott pasiknak vannak, és köztudott, hogy rám nem jellemző a barátnő. De a te esetedben nem kellene aggódnom, hogy utána már eljegyzési gyűrűt akarsz.

America lebiggyesztette az alsó ajkát. – Kérlek szépen-*szépen*, Abby!

– Ne nézz így rám! – siránkoztam. – Travis nem akar menni, én sem akarok... nem leszünk szórakoztatóak.

Travis összefonta a karját, és a mosogatónak dőlt. – Nem mondtam, hogy nem akarok menni. Szerintem jó buli lesz, ha négyesben megyünk – vonta meg a vállát.

Mindenki engem fixírozott, én pedig megborzongtam. – Miért nem lógunk inkább itt?

America az ajkát biggyesztette, Shepley előrehajolt. – Mert muszáj elmennem, Abby. Elsőéves vagyok. Nekem kell gondoskodnom arról, hogy minden simán menjen, mindenkinek legyen sör a kezében, meg hasonlók.

Travis odajött, átfogta a vállamat, és magához húzott. – Ugyan már, Gal. Eljössz velem?

Americára néztem, aztán Shepley-re, majd végül Travisre. – Igen – sóhajtottam.

America boldogan felsikoltott és megölelt, aztán éreztem Shepley kezét a hátamon. – Kösz, Abby – mondta.

